

Arrest

nr. 307 603 van 31 mei 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 26 september 2023 tot niet inoverwegingneming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 10 april 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 18 juli 2023 bij de stad Antwerpen een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 september 2023 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot niet inoverwegingneming van de aanvraag tot verblijfsmachtiging (bijlage 2), aan verzoekster ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Beslissing tot niet inoverwegingneming

van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De genaamde / de persoon die verklaart te heten F. (...) D. (...) (nationaliteit: Marokko), geboren te M. (...), Marokko op (in) (...)

heeft zich op 18/07/2023 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: (...) Antwerpen.

Uit de controles van 19/08,21/08,22/08,25/08,26/08, 27/08/2023 vermeld in het verslag van 28/08/2023 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht. Ter adstruering van haar middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"- De bestreden beslissing stelt het volgende:

(...)

- De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerend motieven aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Vervolgens wordt in de beslissing gesteld dat "uit de controles" zou blijken dat verzoeker "niet werkelijk op dit adres woont". Hierom werd de aanvraag niet overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Geen enkel motief, op de data na, is in de bestreden beslissing te vinden over "de controles" die zouden hebben plaatsgevonden. Wie heeft de controles uitgevoerd? Wat heeft men gecontroleerd: de aanwezigheid van de naam van verzoekster op de bel, de bewoning van het appartement? Heeft men aangebeld, ...? Werd er iemand aangetroffen op het moment van de controle in het appartement? Zo ja, wie en wat werd er genoteerd? Heeft men een buurtonderzoek (bv. bevraging van de andere bewoners van het appartementencomplex) verricht? Welke waren de juiste tijdstippen van de controles? Heeft men de conciërge of de broer van verzoekster gecontacteerd? Etc.

Verzoekster kan door de afwezigheid van enig concreet motief aangaande "de controles" niet nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.

Deze determinerende motieven werden niet opgenomen in de bestreden beslissing.

De formele motiveringsverplichting, volgend uit artikel 62, §2 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, wordt geschonden.

- De motivering van de beslissing is onjuist wanneer men stelt dat verzoekster niet woont op het opgegeven adres.

De beslissing van niet-inoverwegingneming is te voorbarig.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de wijkagent zich verschillende keren in een tijdspanne van een week heeft aangeboden op het adres van verzoekster. Uit die controles zou blijken dat verzoekster niet werkelijk woont op dit adres.

Dit klopt niet met de gegevens van het administratief dossier noch met de werkelijkheid.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds meerdere jaren op hetzelfde adres verblijft. Ze woont er bij haar broer: K. (...) F. (...), in het bezit van een E-kaart, RR (...).

Het feit dat verzoekster woont op het opgegeven adres blijkt immers uit medische attesten en eerdere beslissingen zoals een bijlage 19ter d.d. 25 februari 2022, aangetekend schrijven van de Stad Antwerpen d.d. 12 augustus 2021 enz., die reeds in het administratief dossier ter beschikking zijn.

Uit deze stukken blijkt o.a. dat er reeds eerder woonstcontroles zijn geweest (uitreiken bijlage 19ter), dat de postbode haar wel weet te vinden (aangetekend schrijven) en dat ze dit adres opgeeft in haar officiële en andere contacten.

Verzoekster voegt nog enkele bijkomende stukken toe waaruit blijkt dat zij wel degelijk woont op het opgegeven adres: bijkomende medische attesten, uitnodiging vaccinatie Covid, verklaring van de conciërge van het gebouw en loonbriefjes van de broer van verzoekster bij wie ze woont.

Verzoekster woont al meerdere jaren op dit adres. De postbode weet verzoekster wel te vinden. Verzoekster geeft dit adres op in officiële aangelegenheden: artsen, Stad, DVZ etc.

Waarom is er geen bijkomend onderzoek gedaan, zoals bv. een buurtonderzoek, een onderzoek of navraag bij de betrokkene of haar broer? Waarom heeft de wijkagent geen briefje achtergelaten met de vraag zich aan te bieden bij het politiekantoor? Waarom heeft de wijkagent zich niet gewend tot de conciërge? Op welke momenten van de dag is hij gepasseerd?

Er bestaat geen grondige reden om verzoekster niet te vinden. Ook vandaag verblijft verzoekster nog op het opgegeven adres.

De beslissing is op een foutieve feitenvinding, een beoordelingsfout gesteund, in strijd met de stukken en de werkelijkheid. De beslissing schendt de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsverplichting.

- Verzoekster verwijst ook naar enkele arresten van uw Raad (RvV 28/8/2007, nr 1397, RvV 16/10/2007, nr 2684, RvV 30/8/2007, nr 1487) waarbij vestigingsaanvragen van echtgenoten van Belgen (artikel 40 Vw) werden geweigerd omdat een of beide van de partners afwezig waren op het ogenblik van de woonstcontrole. Volgens de RvV waren de weigeringsbeslissingen te voorbarig en moest bijkomend onderzoek plaatsvinden.

Deze rechtspraak verplicht gemeenten en de DVZ om zich soepeler en actiever op te stellen bij de controle van de gezamenlijke vestiging in het kader van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 40 Vw. Zelfs wanneer een of de beide echtgenoten meermaals afwezig zijn bij woonstcontroles, vormt dit geen voldoende reden tot weigering van de vestigingsaanvraag.

Uiteraard gaat het in deze zaak niet om een aanvraag tot vestiging maar om een aanvraag tot machtiging voor verblijf van langer dan drie maanden.

Naar analogie kunnen de aangehaalde uitspraken ook toepassing vinden in huidig dossier.”

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. De gemachtigde motiveert immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging niet in overweging kan worden genomen omdat uit de woonstcontroles van 19; 21; 22; 25; 26 en 27 augustus 2023 blijkt dat verzoekster niet werkelijk op het opgegeven adres in Antwerpen woont.

Verzoekster bekritiseert dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd. Ze voert aan dat de bestreden beslissing geen enkel motief bevat betreffende de woonstcontroles die zijn uitgevoerd, behalve de

data waarop ze hebben plaatsgevonden. Zo blijkt onder andere niet wie de woonstcontroles heeft uitgevoerd, wat men precies heeft gecontroleerd en of er een buurtonderzoek heeft plaatsgevonden. Verzoekster meent dan ook dat ze niet kan nagaan of de overheid is uitgegaan van de juiste gegevens.

De Raad merkt in dit verband op dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar zes individuele woonstcontroles die hebben plaatsgevonden op 19; 21; 22; 25; 26 en 27 augustus 2023. Het verslag van deze woonstcontroles d.d. 28 augustus 2023 is voorhanden in het administratief dossier en de inhoud ervan wordt in het kort weergegeven in de bestreden beslissing. De Raad benadrukt verder dat in de bestreden beslissing weldegelijk wordt aangegeven op welke data een controle met betrekking tot de aanwezigheid van verzoekster werd uitgevoerd en dat tevens uit deze negatieve woonstcontroles wordt afgeleid dat verzoekster niet werkelijk op het adres verblijft. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Er dient verder te worden opgemerkt dat de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat de motieven van de motieven worden toegelicht en niet impliceert dat indien een bestuur bepaalde gegevens heeft verzameld ter onderbouwing van een bestuurlijke beslissing, dit bestuur niet kan volstaan met een verwijzing naar de woonstcontroles waarbij op zekere wijze kon worden vastgesteld dat verzoekster niet werkelijk woont op het in de verblijfsaanvraag opgegeven verblijfsadres en moet uiteenzetten welke initiatieven de betrokken ambtenaar al dan niet nam of welke bevindingen voorafgingen aan zijn vaststelling dat verzoekster niet werkelijk woont op het opgegeven adres. Het gegeven dat deze inlichtingen niet in de bestreden beslissing worden vermeld, verhindert verzoekster immers niet om kennis te nemen van het determinerende motief dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing en om eventueel de correctheid ervan te betwisten. Bovendien stelt de Raad vast dat het betoog van verzoekster tegenstrijdig is gezien ze verder in haar verzoekschrift een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de bevindingen van de *“wijkagent [die] zich verschillende keren in een tijdspanne van een week heeft aangeboden op het adres van verzoekster”*.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert vervolgens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu heeft verzoekster bij de stad Antwerpen op 18 juli 2023 een aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit staat niet ter discussie. Aangezien een dergelijke aanvraag enkel kan gebeuren bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft, is het evident dat – teneinde na te gaan of de aanvraag rechtsgeldig werd ingediend – moet worden geverifieerd of de aanvrager daadwerkelijk woont op het grondgebied van de stad of gemeente waar hij of zij stelt te verblijven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in haar verblijfsaanvraag heeft aangegeven te verblijven op het volgende adres: E. (...), Antwerpen. Op 19; 21; 22; 25; 26 en 27 augustus 2023 hebben wijkagenten K. G. en J. C. woonstcontroles uitgevoerd op het bovenvermelde adres. Verzoekster kon tijdens geen enkele woonstcontrole op het desbetreffende adres worden aangetroffen. Op basis van deze vaststellingen komt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen dan ook tot het besluit dat verzoekster niet werkelijk op het opgegeven adres woont.

Gezien de verschillende negatieve woonstcontroles kan niet worden geconcludeerd dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat verzoekster niet werkelijk verblijft op het in de aanvraag opgegeven adres te Antwerpen. Ze kon er immers meermaals niet worden aangetroffen. Niets wijst er verder op dat het gevoerde onderzoek niet zorgvuldig of correct is geschied. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster lijkt voor te houden, bevat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen specifieke voorschriften met betrekking tot een controle van het effectieve verblijf op het grondgebied van de betrokken gemeente. Verzoekster brengt evenmin gegevens naar voor die erop wijzen dat het gevoerde onderzoek niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft plaatsgevonden en zij weldegelijk verblijft op het opgegeven adres. Ze voert wel aan dat uit het administratief dossier zou blijken dat ze al jaren op het aangegeven adres verblijft samen met haar broer. Dit blijkt volgens verzoekster uit verschillende medische attesten waarop het adres wordt vermeld maar ook uit eerdere communicatie met de stad Antwerpen die steeds via het voormelde adres verliep. Verzoekster legt tevens een verklaring van de conciërge van het appartementsgebouw voor. Het enkele feit dat verzoekster reeds in het verleden op het opgegeven adres kon worden aangetroffen en dit adres heeft

gebruikt in haar communicatie met de stad Antwerpen of bijvoorbeeld met het ZNA Middelheim ziekenhuis, toont echter niet automatisch aan dat zij op heden nog effectief op dit adres verblijft. Met deze stukken weerlegt verzoekster de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat de woonstcontroles van 19; 21; 22; 25; 26 en 27 augustus 2023 allen negatief werden bevonden. Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat het motief van de bestreden beslissing, namelijk dat ze niet daadwerkelijk op het opgegeven adres verblijft, incorrect is. Verzoekster toont niet aan dat zij, ondanks zes negatieve woonstcontroles, op de tijdstippen bepaald in de bestreden beslissing alsnog op het opgegeven adres verblijft, noch brengt ze sluitende bewijzen aan die erop wijzen dat ze effectief woonachtig is op het grondgebied van de stad Antwerpen. Zo houdt ze bijvoorbeeld niet voor dat haar naam op de bel stond of dat uit een buurtonderzoek zou zijn gebleken dat ze werkelijk op het opgegeven adres woont. Evenmin kan dit worden afgeleid uit de verklaring van de conciërge van het appartementsgebouw, die enkel verklaart dat hij verzoekster en haar broer het flatgebouw ziet binnen komen en naar buiten gaan. De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkele verklaring biedt voor haar afwezigheid op de zes verschillende tijdstippen waarop de wijkagenten zich hebben aangeboden. Evenmin brengt verzoekster sluitende bewijzen bij waaruit volgt dat zij, ondanks de zes negatieve woonstcontroles, weldegelijk op het opgegeven adres verblijft. Verweerder kan worden bijgetreden waar hij in zijn nota met opmerkingen aanvoert dat het allerm minst kennelijk onredelijk is om op basis van zes negatieve woonstcontroles te besluiten dat verzoekster kennelijk niet op het opgegeven adres verblijft.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze, en evenmin dat hierbij niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN